

Felejthetetlen kórustalálkozó a karanténban

Magyarország – USA

A karantén és az izoláltság ellenére egy felejthetetlen online kórustalálkozó zajlott november 21-én két afáziás személyekből álló énekkarral, a Sing Aphasia kórossal New Jersey-ből (USA), és a Hangadó Énekegyüttessel Budapestről (HU). Huszonkilenc énekes és három kórusvezető - Gillian Velmer, Eckhardt Fanni és jómagam, Fekete Zsófia – találkoztunk egymással, énekeltünk, nevettünk, beszélgettünk, tapasztalatot cseréltünk, inspiráltuk egymást az online térben.

A találkozó alatt azt éreztem, hogy a 7 076 km távolság, a nyelvi és kulturális különbségek, az időeltolódás sem akadályozott meg minket abban, hogy örüljünk a találkozásnak, hogy közelebb tudjunk kerülni egymáshoz és hogy együtt énekeljünk. A három kórusvezető előzetes megbeszéléseken alakította ki közösen a kórustalálkozó programját. Igyekeztünk olyan dalokat keresni, amik mindkét nyelven valamilyen szempontból jelentőséggel bírnak, például mindkét nyelven létezik szövege a dalnak, vagy világhírű énekes is énekelte azt - Freddie Mercury, Tavasziszl. Mindegyik dal valamilyen módon összekötötte a két országot. Két nyelvű Powerpoint diákat készítettünk és a találkozó idején képernyőmegosztással ez minden résztvevő számára láthatóvá tettük, hogy a történeteket a lehető legjobban strukturálni tudjuk a jelenlévők számára. Az elhangzott beszédek folyamatos tolmácsolást, a dalszövegeket pedig előzetesen írásban lefordítottuk. Mind a három kórusvezető kreatív beéneklési gyakorlatokat tartott, mely a testtartást, a mozdulatokat, természetesen a hangindítást valamint a hangmagasságok intonációját is érintette. Mindkét énekes énekelte egy-egy dalt a repertoárjából, így a Sing (Énekelj) c. dalt a Szezám utcából és a Tavasziszl vizet árszkezdetű magyarnépdalt osztottuk meg egymással. Összesen hat egyszólamú dalra került sor gitár, ukulele vagy zongorakísérettel. A kávészünethez a Zoom applikáció "breakout room" lehetőségét kihasználva kisebb, kevert nemzetiségű csoportokra osztottuk a társaságot, így lehetőségnyílt 7-8 főcsoportokban beszélgetni egymással. Elképesztő volt látni, hogy a

verbálisnyelvi akadályok ellenére az emberek megnyíltak egymásnak, meséltek a stroke-juktörténetéről, az éneklésről, ráébredtek, hogy nincs enykegyedül. Köztünk mindenki szeretnékelni, aminem csupán a verbális akadályozottságán old, hanem fontos támogató funkciójavan. Az afáziás közösségi éneklésnek jelentős szerepe van abban, hogy az érintett személytársadalom integráltabb részének érezhetimagát, hogy a zenén keresztül megvalósulhat az inklúzió a társadalmi beilleszkedés legmagasabb szintje.

A magyar énekesek közülegyének kari tag, Bálint Zsolt mindenkiel meg szeretne volna osztani, hogy hogyan élte meg a stroke-ot. Elmesélte, hogy 14 napig kómában volt. Ez alatt az idő alatt kezdte érezni, hogy egészen magasra felemelkedik, és valaki, aki a képzeletében megjelent, megkérdeztetőle:

- Felszerelnem, vagy le?

Erre a kórusénekes azt válaszolta, hogy ő le szeret nemenni, vissza a Földre.

- De a jobb oldalad nem úgy fog működni, mint korábban - válaszolta az elképzelt személy.

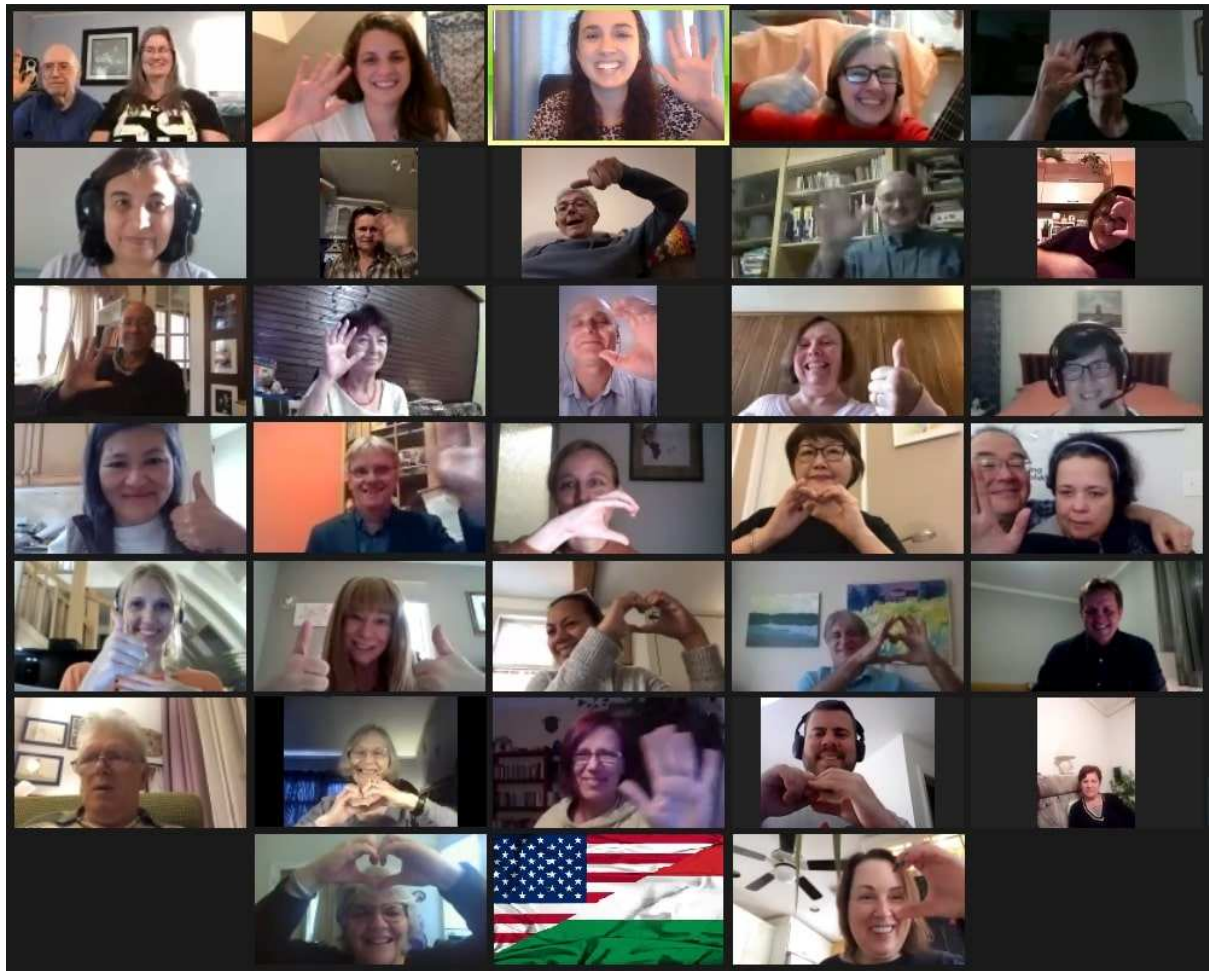
A kórusénekes azt mondta, hogy nem számít, ő lefelé szeret nemenni.

- De nem fogsz tudni úgy beszélni, mint korábban! - figyelmeztetett a megálmódott személy.

A kórusénekes azonban ragaszkodott ahhoz, hogy ő vissza szeret nemenni a Földre, mert még dolga van. Végül Zsolt elmondta nekünk, hogy azért van ő most itt, mert céljai vannak, dolga van ebben az énekegyüttesben is, hogy elmondja milyen volt számára a stroke megtapasztalása. Zsolt történetesokakat megindított, kizóval, kiegészítésekkel válaszoltra. Ezután folytattuk a közösdalok éneklését.

Karácsonyra hangolódva a Jingle bells kezdetű dalt énekeltül el két nyelven.

A találkozó majd két órán át tartott, de mindez úgy tñnt, mintha 20 perc lett volna. Minden perce élvezhető volt, egy különös sugárzó, közösségi áramlás élede tettemelünk az idő múlását. Közben megtapasztaltuk, hogy a stroke, illetve az afáziával való élet nem pusztán választja az embereket egymástól, hanem pont össze is tud kapcsolni. Az énekesegíthet attörni az afázia izoláló erején, feloldnyelvi akadályokat és összeköti embereket.

FeketeZsófia

Unforgettable Choir Meetup USA-Hungary

Two aphasia choirs, the Sing Aphasia Choir from New Jersey, USA and Hangadó Vocal Ensemble from Budapest, Hungary had an unforgettable Meet Up on the 21st of November. 29 singers living with aphasia and 3 choir leaders, Gillian Velmer, Fanni Eckhardt and Zsófia Fekete met, sang, laughed, talked, exchanged experiences, and inspired each other on Zoom.

We felt that the 7,076 kms distance (7,738,407 yards), the language, the cultural differences, the time shift didn't impede us from enjoying the meeting, from getting closer to each other, from singing together. We managed to translate the texts and the song lyrics. We tried to look for songs that gave meaning to both countries; some had translations, some were formerly performed by famous singers. All the songs somehow joined the two countries together. We prepared Powerpoint slides with English and Hungarian translations to make the meetup as well-structured as possible. All the choir leaders prepared creative warm-ups with body movements, breathing, improvisation, and melodic exercises. Each choir sang a song from their standard repertoire: Sing, from Sesame Street and a Hungarian folk song "TavasziSzél" (Spring Wind). Altogether we sang six songs. To have a little break, we used the breakout rooms function on Zoom, where smaller groups could get to know each other with the help of translators (family members and choir leaders). It was amazing to see how people started to open up and told their stories about their stroke and about singing. They realized that they are not alone. Everybody loved singing, and felt that it helps not only with the linguistic difficulty, but the sense of belonging to a community and the feeling of being connected to the society and one another through music.

One of the Hungarian members wished to tell how he experienced his stroke. As he said, he was in a coma for 14 days and during this time he felt that he started to be "lifted up," and then at some stage, somebody - he dreamed of - asked him:

- Do you want to go up now, or to go down?

The choir member says:

- I want to go down.

- But your right limbs won't function very well - says the person.

He says:

- It doesn't matter.

- But your speaking won't function very well - adds the imaginary person.

He says:

- It doesn't matter, I want to go back, down, because I have things to do.

That is why he is there with us now. He has a goal with living, he has things to do, like participating in this singing group and to tell his experience about a stroke. After his story we kept on singing.

The meet up lasted nearly two hours, but it felt like 20 minutes, because every moment was enjoyable and we were experiencing the sensation of "flow" that made us forget the time passing by. We experienced that surviving a stroke and living with aphasia is something that not only divides people from each other, but it can also join people together. Music can help break through the isolation of people living with aphasia, it relieves linguistic obstacles, and joins people.

FanniEckhardt
Gillian Velmer
ZsófiaFekete

